

Jesus Ballesteros - Jamie Preto
Llorenç Andreu - Miquel Perelló - Laia Noguera

Solstici d'estiu

9

Joves Poetes de la Mediterrània

Eivissa - Menorca - Valencia - Mallorca - Catalunya

Búger

ILLES BALEARS

2006

SOLSTICI
D'ESTIU 9

JOVES POETES
DE LA MEDITERRÀNIA

Jesús Ballesteros
Jamie Preto
Llorenç Andreu
Miquel Perelló
Laia Noguera

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

UM/Unió Músics

S.G.A.E. © P 2006
D.L.: PM 1388-2006
Made in Spain

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE WORK REPRODUCED RESERVED UNAUTHORISED COPYING, HIRING, LENDING, PUBLIC PERFORMANCE AND BROADCASTING OF THIS RECORD PROHIBITED

Solstici d'Estiu 9

Disc compacte

1 *Presentiments - 1ª peça. Caimari**0'46"

JESUS BALLESTEROS

Aborigen dels records

2 *I*0'54"

3 *III*0'41"

4 *XIV*0'47"

Buits incomfortables

5 *El disseny dels teus llavis - IV*0'56"

6 *Presons*0'41"

7 *Llegats*0'38"

8 *Estèril d'esperança*0'36"

9 *Silenci*0'34"

10 *Temps i distància*0'24"

11 *Dies Nocturns* (poema manuscrit)0'37"

12 *Presentiments - 2ª peça. Caimari**1'00"

JAMIE PRETO

13 *Roma*0'37"

14 *Petita escena nocturna*0'34"

15 *Hundetoiletten 451*0'39"

16 *Set baikús menorquins*0'58"

17 *The Bad and the Beautiful*0'31"

18 *Supermercat*0'28"

19 *Dancing Azzurro*0'45"

20 *Selecció natural*0'38"

21 *L'Atzar* (poema manuscrit)0'20"

22 *Presentiments - 3ª peça. Caimari**1'01"

LLORENÇ ANDREU

23 *La nafra*2'02"

24 *Somàlia*1'18"

25 *Kosovo*1'19"

26 *El remolí o el cant de la desesperança*1'23"

27 *Insurrecció*1'58"

28 *Incessant batussa*1'13"

29 *Abril*1'42"

30 *Vaixell de la recança*0'58"

31 *100% natural*1'12"

32 *Lent i profund sospir* (poema manuscrit)0'33"

33 *Presentiments - 4ª peça. Caimari**1'02"

MIQUEL PERELLÓ

L'antre impersonal

34 *I*0'49"

35 *II*0'44"

36 *III*0'21"

37 *IV*0'32"

38 *V*0'37"

39 *VI*0'27"

40 *VII*0'32"

41 *VIII*0'39"

42 *IX*0'42"

43 *X* (poema manuscrit)0'34"

44 *Presentiments - 5ª peça. Caimari**0'42"

LAIA NOGUERA

45 *Regles*0'29"

46 *Fins on arriba*1'00"

47 *Paisatge en èxtasi*0'47"

48 *Poètica*0'35"

49 *Els peus segurs d'Ate*0'41"

50 *Tu ets això*0'38"

51 *Cantonada*0'28"

52 *Xivarri*0'33"

53 *O tu mateix*0'27"

54 *Incendi:càpsula* (poema manuscrit)2'53"

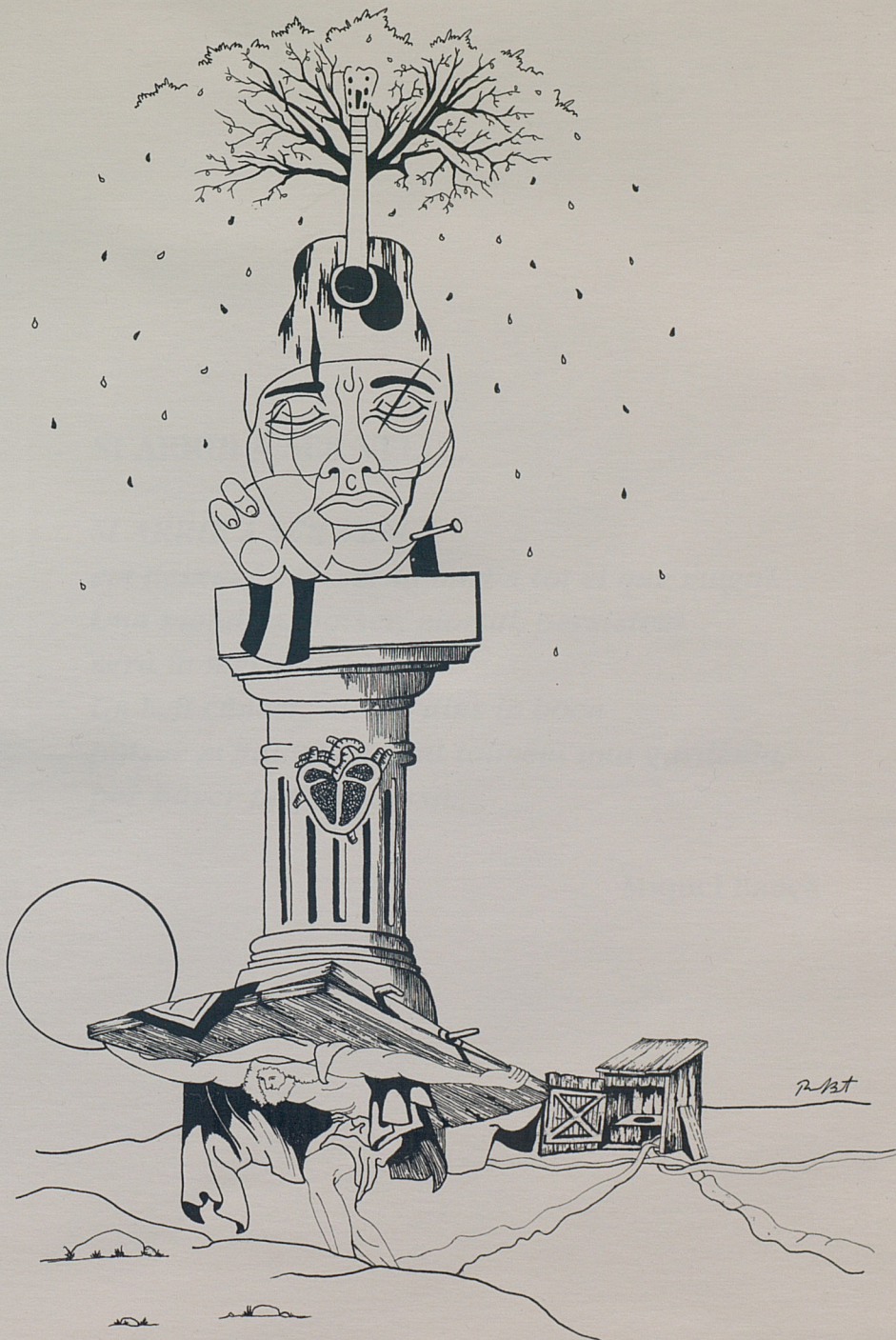
55 *Presentiments - 6ª peça. Caimari**2'14"

Total duració47'38"

Tots els poemes son recitats pels mateixos autors

* Obres de piano interpretades per Antoni Caimari

La Poètica de Pere Bernat Julià

SI ARRIB A SER VELL...

***SI ARRIB A SER VELL,
em deixaré créixer la barba tot el que vulgui.
Una malaltia, potser, mortal, persistent
serà la meva amiga.
Un bell càncer, dic jo, dins la boca
potser m'haurà crescut talment una gardènia,
per haver parlat massa.***

Miquel Bauçà

La **Fundació ACA - Aula Poètica** de **Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs** de **Campanet** han unit esforços per dur endavant el projecte d'editar els joves poetes dintre d'una col·lecció titulada ***Solstici d'Estiu***. Baix el suport de les **Conselleries d'Educació i Cultura i de Presidència i Esports del Govern de les Illes Balears - Conselleria de Cultura del Consell Insular d'Eivissa i Formentera - Conselleria de Cultura del Consell Insular de Menorca - Conselleria de Cultura, Educació i Esport de la Generalitat Valenciana - Institució de les Lletres Catalanes de la Generalitat de Catalunya**.

Primera edició: © i ® Fundació ACA - Fundació Joan Amengual i Pericàs, Búger-Campanet, 2006

Disseny: Fundació ACA - Aula Poètica, Son Bielí-Búger.

Coordina: Antoni Gost - Coordinador de l'Aula Poètica.

Arts Gràfiques: Impremta Bergas - sa Pobla.

Fundació ACA

és membre de la / es miembro de la /
is a member of the / ist Mitglied von der :

EUROPEAN CONFERENCE OF
PROMOTERS OF NEW MUSIC

Informació:

Fundació ACA - Son Bielí
07311 Búger • Mallorca - Illes Balears (Espanya)
Tel. (+34) 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02
www.fundacioaca.org
e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

Organitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Consell de
Mallorca

■ Departament de Cultura

ART : *arts*

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

Amb el suport:

Govern
de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura
Conselleria de Presidència i Esports

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORT

CONSELL INSULAR
D'EIVISSA I FORMENTERA
Conselleria de Cultura

CONSELL INSULAR DE MENORCA
CONSELLERIA DE CULTURA

De vegades em deman si és veritat que l'escriptura de poesia és una debilitat típica dels joves, i juntament amb això, si aquesta pot ser la raó per la qual la lectura de poesia sigui un fet tan minoritari, un camí estret com és sens dubte el de la salvació. Sembla que la poesia és una arma per enfrontar-se al món, per despertar al món, per créixer com a ésser humà. I que és una eina que es perd amb el pas del temps. Però trobam idees poètiques sempre, sense edat, com aquestes del poeta **Antonio Rigo**: "Se pot escriure poesia després d'Auschwitz, i després de les torres, i després d'Iraq, i de Guantánamo, i de Madrid i els Balcans i la Xina... Hem d'anomenar l'horror per sobreviure, hem de denunciar-lo un i altre pic fins que finalment no tingui lloc. Hem de robar les roses a les avingudes de la barbàrie i la mort".

Benvinguts els quatre poetes joves de la mediterrània illenca, valenciana i catalana que un any més convoca l'esperit d'**ACA**, perquè puguin donar al món les paraules més certes i més belles. Canviar el món no hauria de ser un somni amb data de caducitat.

Francesc Fiol.

Conseller d'Educació i Cultura
del Govern de les Illes Balears.

Com cada any, en arribar l'estiu torna a editar-se el llibre **Solstici d'Estiu**, que la **Fundació ACA** dedica als poetes de la **Mediterrània**, principalment de les nostres **Illes**. Fer poesia en el món que ens envolta no és una tasca fàcil, ja que vivim en una època en què la imatge rep més importància que les paraules. Per això, té molt de valor l'impuls d'activitats que promoguin la literatura en general, i la poesia en particular, perquè aquest patrimoni sociocultural que és la literatura no desaparegui.

Aquestes iniciatives poden ser de molts de tipus, des de dedicar un any a un autor en concret (per exemple,enguany es commemora l'any de **Henrik Ibsen**, pare del teatre contemporani) o a editar les obres dels poetes vocacionals, com fa la **Fundació ACA** des de fa nou anys.

Els cinc poetes que trobareu en aquest llibre són d'aquestes persones que transformen la realitat que perceben en poesia, i ens donen a la resta una sèrie de claus perquè puguem transcendir el tedi de la vida quotidiana mitjançant aquest llenguatge fet d'imatges poètiques.

Des d'aquí vull donar les gràcies a la **Fundació ACA** per l'edició un any més d'aquest llibre, i pel seu compromís amb la difusió de la cultura, i a tots els que tingueu l'oportunitat de llegir-lo, desitjar-vos que gaudiu amb la poesia que habita a les seves pàgines.

Maria Rosa Puig Oliver
Consellera de Presidència i Esports
del Govern de les Illes Balears

Un any més, l'estiu i la poesia tornen a donar-se la mà gràcies al bon ofici de la **Fundació ACA**, la qual, en la seua activitat **Solstici d'Estiu**, tornarà a reunir a **Mallorca**, a **Son Bielí**, els joves poetes del Mediterrani en les nits més breus i intenses de l'any. Eixes nits que, gojosament, es consumixen en la crepitació dels focs i en la màgia de les mitologies que han conformat el que culturalment som. Eixes nits que tanta poesia han suggerit.

El fet de difondre la veu, tal com fa la **Fundació ACA**, d'aquells que comencen a destacar en l'art d'abstraure i de depurar la forma, l'expressió i, per tant, el significat de les paraules amb l'objecte que estes es transfiguren en emoció i sentiment –poesia, en definitiva– és una iniciativa altament encomiable. Si, a més, es possibilita que estes jornades poètiques pervisquen en la memòria i en el temps per mitjà d'una publicació, enguany complirà la novena entrega, que arreplega els poemes i la veu dels poetes participants, esta iniciativa aconseguix la seua més noble concreció i eficàcia. En conseqüència, activitats com la que ens ocupa no han de caure en sac foradat per a cap institució pública que es dedique a la promoció de la cultura.

Per tot això, vull agrair a l'**Aula de Poesia** de la **Fundació ACA** que, un any més, la **Generalitat Valenciana** tinga l'ocasió de participar en este **Solstici d'Estiu** amb la presència d'un jove poeta valencià: **Llorenç Andreu Barrachina**. A ell i a tots els poetes participants els desitge eixe estat de gràcia inherent al fet poètic, a fi que sempre puguen encertar amb les paraules més persuasives, amb les paraules que permeten raonar i fer més humana la nostra existència.

Alejandro Font de Mora i Turón
Conseller de Cultura, Educació i Esport
Generalitat Valenciana

Pels volts de **Sant Joan**, té lloc el solstici d'estiu. I apareix el **Solstici d'Estiu**. En començar aquesta estació ens visiten nous -per joves- poetes. Podem sentir veus fins ara no escoltades, que demanen -prenen— la paraula.

I novament cal que donem les gràcies a qui fa possible la difusió d'aquestes noves veus, la **Fundació ACA**, fidel al seu compromís amb les propostes innovadores en l'àmbit de la creació cultural.

La cultura sols pot avançar en tant que incorpora noves propostes, fruit de la creació personal. La cultura que resta immòbil està destinada a la seva desaparició. L'oxigenació és vital. Per aquest motiu, esdevé imprescindible donar suport a la creativitat.

Des de **Menorca**, pren la paraula un jove, **Jamie Preto Hepworth**, que està demostrant la seva vàlua com a escriptor, i no tan sols en l'àmbit de la poesia, no debades va ser el guanyador l'any passat del premi de narració curta que convoca el **Consell Insular** conjuntament amb **Editorial Menorca** i la **Caixa d'Estalvis "Sa Nostra"**.

Des d'aquestes línies, vull manifestar el desig que l'esforç de creació que duen endavant els autors que a continuació trobareu, tenguin la justa compensació en la necessària complicitat dels lectors.

Mateu Martínez,
Conseller de Cultura i Educació de Menorca

NIT ENCESA

Aquest és el títol d'un poema, que s'adiu amb les nits d'estiu, de **Mn. Josep Planells Bonet**, rector de la parròquia de **Sant Rafel de sa Creu**, on enguany té lloc a **Eivissa** la novena edició del **Solstici d'Estiu** de la **Fundació ACA**. I és que **mossèn Pep "Negre"**, com és conegut per la gent d'**Eivissa**, és també un reconegut poeta local amb diverses obres publicades.

Seguim la tendència a les illes **Pitiüses** de descentralitzar els actes culturals i, entre ells, aquest **Solstici d'Estiu**, per anar-los portant pels pobles d'**Eivissa** i **Formentera**; així com l'any passat estiguérem a **Sant Jordi de ses Salines**, enguany la bella església de **Sant Rafel de sa Creu**, construïda a la darrereria del segle XVIII, serveix de marc, als seus porxos, a aquesta trobada de poetes joves. El nostre representant enguany serà **Jesús Ballesteros**, poeta, mestre i home de teatre, que reflecteix a la seua obra, amb gran força expressiva, experiències vitals pròpies.

Vull agrair a la **Fundació ACA**, personalitzant en el seu president **Antoni Caimari**, la seva tasca a difondre la poesia jove en la nostra llengua així com totes les altres activitats literàries i musicals que organitzen en aquestes illes, sempre amb la cura i dedicació que els és habitual.

I, com diu justament **Josep Planells** al poema esmentat més amunt, tant de bo en aquesta trobada poètica a **Eivissa**, aquesta nit encesa, en acabar la lectura, ens ofereixi a **Sant Rafel**.

*moments de transparència
que la claror de la lluna
duu per aquesta vall
exuberant de fronda
on presideix el somni
el rústic campanar.*

Carolina Torres Cabañero

Consellera de Cultura del Consell Insular d'Eivissa i Formentera

LLIBRE DE POEMES

Jesus Ballesteros

Eivissa

Jamie Preto

Menorca

Llorenç Andreu

València

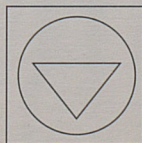
Miquel Perelló

Mallorca

Laia Noguera

Catalunya

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània

JESUS

BALLESTEROS

Foto: **Antoni Caimari.**

I

Amb l'acer d'amor incendiant el meu pit,
em començo a dissoldre en la boira
sota un cel de ferralla.

La teva absència, esculpida en oblits,
a un abisme de records em davalla
i les meves mans, ardents de desig,
deixo esteses a la ventada.

Buides
com la memòria de les pedres,
com llunes inaccessibles
pel temps sepultades.

Moriré d'un anhel,
escapant als meus dejunis,
amb la sang freda dins les venes
i l'amargor de la llunyania.
Perquè sense tu
sóc el ressò d'un temps,
un aborigen dels records,
un cos ferit per les teves plomes,
condemnat a ser carn abandonada.

(Aborigen dels records)

III

M'he deixat modelar pel desig,
com el fang a les mans d'un infant,
com l'aire a la sortida dels teus llavis.

Però el desig està ple de deserts
on la teva ambrosiaca terra
quedava copsada de secrets
i la meva asfixiada ombra
deixaven tenyida de vent.

Em vaig vestir de mentides
trencant el vidre del respecte,
perquè pensava que l'amor
era el mar que em salvaria,
però ara que intento recuperar-te
reconec que la meva paraula
no és més que una burla
luctuosa i sense cap vàlua.

Vaig sotmetre a tots els sentiments
amb la prometença d'un amor.

(Aborigen dels records)

XIV

Vull contar-te, benevolent company,
sobre la meva despòtica ànima,
perquè entenguis qui tens al costat.
Per la meva sang hi corren
la falsedat i el tèrbol pecat
ocupant un espai en l'esperit
i modelant la meva voluntat.
Em confesso un estúpid escurçó
que intenta fer-se la víctima,
mentre davalla a l'infern
a l'home que tinc com a cos.
Respiro el delit i la mentida.
Els meus ulls ploren roïns
la infàmia que visc cada dia
com si fos el meu trist destí.
Sóc un monstre, un hipòcrita,
un fingit, una fera viciosa,
immunda i mesquina.
Sóc la serp i el voltor,
el malvat amagat entre el blat
que pregona una falsa dignitat

(Aborigen dels records)

EL DISSENY DELS TEUS LLAVIS

IV

El teus llavis són fils invisibles
que m'uneixen a tu.
Destinat a ells, la meva vida
s'embrolla, vola, guimba,
giravolta, em tiba.
Queda lligada a les seves carícies.

Els teus llavis. Què dolços.
A voltes meus. Només a voltes.

Em capbusso. M'allibero a ells.
Faig foc al seu contra.
Em llenço i la tendresa m'admet.
La sang salta, s'enganxa,
s'endinsa, sospira,
gemega, es delecta,
banya els nostres anhels.

Els teus llavis. A voltes meus.
Només a voltes. Què delicats.
Els teus llavis, meus. No sempre.
Sense por, sense indulgència.
A voltes meus. Només a voltes.

(Buits inconfortables)

PRESONS

L'espera és una realitat buida,
una espasa clavada a la ment
submergida en fràgils avingudes,
que xuclen la calma del cervell.
Lentament, em vaig ensorrant.
Tremo front l'eternitat del silenci.
Dibuixo els teus ulls amb vaguetat,
mentre cicatritza el record.

La inquietud enreda els somnis,
estén les xarxes, on cau la quimera,
i suprimeix l'esbós del teu cos,
inclinant-me, centímetre a centímetre,
a sentir l'absència.
Mastego els reposats segons
que engreixen la teva dilació.
Quan l'amor queda retingut,
el temps enverina el cor.

(Buits incomfortables)

LLEGATS

Filla, sospir de terra
que panteix entre dos cels,
víctima d'un amor carnal,
de l'amor mortal,
no vull arrossegar-te
en el meu descens.

Un cop esgotat el temps
el buit esdevindrà
una silueta en l'horitzó,
sense llum ni so,
pendent de la teva carn.

N'estic segur.
Obriràs els teus ulls,
vaixells negres de foc,
i trobaràs en la separació
un recinte on evocar-me.

Salpa. Camina.
Traça la nostàlgia
amb somriures. Perquè
estàs tocada per la vida,
llum que ha creuat la meva.

(Buits inconfortables)

ESTÈRIL D'ESPERANÇA

Començo a esborrar
els mots gravats en la pell.
Emergeix la teva imatge
d'entre les ombres
per recordar-me el foc
que tenien els nostres silencis.

No vull enganyar al meu cos.
Estic tan cansat de recular,
que la veritat és converteix
en una opció de vida,
estreta, borda, necessària
en l'irrecuperable afecció.

T'estimo, rosa pedregosa,
sospesant l'intacte dibuix
del sentiment sobre les paraules,
profundament, estèril d'esperança.

SILENCI

Intensitat de pensaments,
aïllats de tota musicalitat.
Quina és la meva profunditat?
Fugir covardament o estimar?

Em deixo desolar pel temps,
pels seus metòdics dimonis.
El meu cos és el traç
de la seva mà dictatorial.

Fuig la musicalitat dels meus dits,
l'harmonia de les meves paraules,
els acords de cada gest,
i em deixen, amb la intensitat
dels meus pensaments, aïllat.

TEMPS I DISTÀNCIA

El temps i la distancia
formen part d'una mateixa cosa,
una emboscada a la infància
comesa per la llibertat.

Tutelats per la casualitat,
arropen el nostre cos
torturat per aprendre
el delicte de tenir memòria.

El temps i la distancia
formen part d'una mateixa cosa,
el vol de la nostra ànima
enredada als ulls.

Dies nocturns

Caminen els dies cap al seu inici
i no tornaran enrrera ni s'aturaran.
Rodaran en silenci. Sense insurreccions.
Reposaran, llençats al moviment.
Des et podrà tornar els anys
que has dormit.

Durant la teua absència
han batejat, sense avisar
de la seva celeritat.
I ara quereus els po~~ss~~ que queden
i demanes una rebaixa a la mort,
quan tu mateix t'has arrauat
desviant-te cap a la foscor.

Jesus

La nostra vida és plena de trobades, pèrdues, retrobades... En el llarg (o potser curt) camí del viure les persones apareixen, desapareixen i reapareixen. Moltes d'elles són ombres que resten a un passat memorat, oblidat... Els homes i les dones passem la vida veient, escoltant, estant... En Jesús sent, i sent la seua experiència vital de tal manera que la converteix en poesia, en creació; no debades, el seu company de viatge és el seu diari personal, font d'on surten els seus poemes.

Una alumna, l'amistat, el patiment d'una mala mar en un viatge a Formentera acaben essent en la poesia d'en Jesús moments de gran intensitat; en ells l'emoció batega en cada mot, són paraules carregades de sensacions i sentiments, fruit de la reflexió de l'experiència. Però, el poeta no es limita a parlar d'allò que li ha passat, alguns dels seus poemes esdevenen definicions corprenedores de conceptes difícils d'explicar: ell, en Jesús, és capaç de posar paraules a allò que no en té (Silenci) i parlar del pas del temps amb tal esquinçament que, en llegir-ho, fa la sensació d'estar mirant-se a un mirall.

Qui coneix en Jesús, de tarannà tranquil i reposat, pacificador sempre, se sorprèn en llegir els seus poemes: el seu to punyent, de vegades violent i agressiu, contrasta fortament amb l'home, el mestre, l'amic savi i despistat, tendre i entranyable a què tots estam acostumats.

La seua poesia s'explica des de les seues arrels: unes arrels illenques, mediterrànies que ell ha volgut descobrir a través de la recerca en els clàssics, sobretot, els grecs; uns grecs i uns clàssics que un dia, ja fa molt de temps, li oferiren un cristall diferent per mirar i enfrontar-se a la vida i, així, ha anat caminant en els seus **Dies nocturns**, gràcies als quals, nosaltres, els qui el llegim trobam un nou significat a allò que vivim i podem posar paraules al que sentim.

Isabel Bueno Tur

JAMIE PRETO

Foto: **Antoni Caimari**

Roma

Seran intocables
les pedres del Trastevere.

Sonaran notes de piano
en aquest agost etern
d'esglésies daurades
i Fiats vells.

Brunes les pells,
buits els cafès,
en silenci existiran,
al nostre cap, existiran.

Petita escena nocturna

Paraules de cendra
enmig d'un desert
de núbils contusions.

I el plaer de sentir
el no-res
 (xiuxiuejant-me)
a cau d'orella.

I la lluna,
tan bella com sempre,
en la brisa d'una mar fosca,
-NEGRA-
una mar nova i afòtica
pregona en
ANONIMES
carícies de misteri...

Hundetoiletten 451

A les seves mans,
al seu cervell,
els llibres cremen
i la bífida llengua talla.

Les oïdes d'altri,
l'aire que respiren,
l'epidermis atacada
per sa mirada
moren en un abocador
de vulgaritats
on les bèsties defequen.

La fauna, la flora
i els éssers inerts
reclamen el seu silenci
i la seva penitència.

Set haikús menorquins

La nit tremola.
Tremolen també els dies.
Som com l'hivern.

Ulls cap al sud
d'ullastres esculpits.
Som com el vent.

Un mirall blau
en calma suïcida.
Som presoners.

Port oriental.
Cavalquen les onades.
Som emigrants.

Dura i salada.
Mil·lenis a les roques.
Som com la terra.

La tramuntana,
les fiblades del nord.
Som, resistim.

Rosada als ossos,
quan l'estiu fuig de l'illa
som invisibles.

The Bad and the Beautiful

Morir de mal, si et fan mal.
Cada cop mor,
quan l'oxigen és hostil, irracional.

Bocí de justícia,
i no existeix la prepotència,
jo el vull per a tu,
aquest fragment.

A vegades puc percebre
un batec cruel,
escassament humà.

Supermercat

Anche il cielo stellato finirà

GIUSEPPE UNGARETTI

Els déus han canviat.
Han mudat l'olor a encens.
Ara toca consum.
Aquests nous déus es compren,
es poden constatar.
Per què desitjo déus?

Dancing Azzurro

Posa'm benzina a l'ànima.

-Te duc a ballar.

El llit del riu,

petit desert pedregós,

com l'horitzó,

cadència en blanc i negre,

resta interrogant, desconegut.

No fer cas de res,

-Un, dos, tres,

impuls, alenada,

acrobàcia (*alehop!*) imperial.

Quan plovia

i sopar no era important

vam cercar

el final del camí

i la pel·lícula va acabar.

Selecció natural

La manca de talent
cau per si sola,
BATAcada!
Ferralla espiritual.

La sembra, la sega,
la falç relluent, dura i cruel,
el fil al coll,
la falsa falç,
guillotina dental.

El mos de la serp,
camuflatge obsolet,
teatret ambulant.

[L'apuntador dorm ZZZZZZZ...]

No et crec,
CATAcrac!

L'ATZAR

Un arriscat joc d'apnea
tan senzill com tu.
Açò és l'amor,
l'emoció de neuve
qui és occit primer.

Jamie Prieto Hepworth

L'OFICI DEL POETA

Record la nit que vaig escriure el meu primer poema. No sé per què, simplement va sortir d'algun lloc, allà, a Es Castell, mirant per la finestra una nit estelada. La remor de Cales Fonts al fons, el paper, la ploma.

Eren anys d'aprenentatge: a l'institut llegíem les glòries passades de la poesia trobadoresca, apreníem sonets d'amor de Quevedo i se'ns van quedar gravades les sagetes de foc de Salvat-Papasseit.

A casa, descobria, de la mà de la millor rapsoda, qui eren W.B Yeats, Dylan Thomas i T.S. Eliot.

Seguesc llegint, seguesc aprenent, seguesc escrivint.

BCN 27/02/2006

LLORENÇ ANDREU

BARRACHINA

Foto: **Antoni Caimari**

*Cabòries, renecs i algun
poema d'amor*

Jo home
de poca fe
reso per la pau
d'aquestes ànimes mortals
per les ombres
que no poden
trobar lloc
de descans etern
errants entre el cel buit
i la terra pàtria.

Jo home de bona voluntat
i de poca fe
espero un monument
al desertor desconegut
de tots els exèrcits
de totes les guerres.

TADEUSZ RÓZEWICZ

Les tintes molles de l'alba deixen un blau que dissol.
Sobre el seu paper assecant de boira, els arbres
semblen un dibuix de botànica.
Els records creixen, anell sobre anell,
un seguit de nocces.

No saben res d'avortaments ni de mesquinesa,
més fidels que les dones,
lleven sense esforçar-s'hi!
Tasten els vents, que no tenen peus,
ben endinsats en la història,
plens d'ales, d'altres coses mundanes.

En això són Ledes.
Oh mare de fulles i dolcesa,
qui són aquestes pietas?
Ombres de tudons que canten, però no mitiguen res

SYLVIA PLATH

LA NAFRA

Avui comprendràs la cruesa de la vida,
t'engoliràs d'un glop aquelles corredisses pels carrers,
l'innocent mirada dels amants brunzents entre l'albereda...

Tot d'un glop,
entendràs la melangia,
l'enyor d'aquells dies
i t'esguerraràs absorbt a aquest món de desídies...

Comprendràs,
ja cerc, que ho faràs,
l'enveja, la malfiança i la desesperança...

Et sentiràs sol,
molts cops t'absorbirà la solitud,
restaràs sol, sol entre la gran ciutat,
sol entre tanta cridòria...

Aviat comprendràs
que mai seràs un heroi
com havies somiat.

Mai,
Mai seràs un personatge de prestigi reconegut,
ni un il·lustre escriptor,
ni tan sols un mediocre pintor..

Et farà fallida la vida
i, poc a poc, t'absorbirà la bardissa
i et nafrarà la pròpia ignomínia.

De sobte, tots aquells alegres crepuscles
s'incineraran rere els turons de la ciutat
i aquell vailet assedegat, insadollable, famèlic del viure
s'ofegarà en cada xamfrà, en cada revolta
per tanta venjança, per tanta vil traïció...

Algun dia,
a aquell vailet que corria lleuger enmig l'era
li tallaran les cames, cent miratges i mil quimeres.
Algun dia esdevindrà orfe de tot ardor, de tota passió...

Així però,
aquell jove algun dia renegarà de tanta angúnia,
rebutjarà tota ànsia, etzibarà tot neguit...

Aviat,
ben aviat, romprà tot ordre i convenció,
esmicolarà tot lligam,
esmussarà tota milícia,
esberlarà tot esclavatge,
esbadellarà tota cadena,

s'esquinçarà les vestidures i
signarà un armistici, un pacte tàcit,
s'instaurarà la treva
però seguirà la lluita...

Algun dia, aquell vailet
us escriurà aquestos versos
i combatrà l'enveja, la desídia,
la desesperança i la melangia...

Algun dia, aquell vailet
escriurà versos sobre la vida
de tant

que

l'haurà

gaudida...

SOMÀLIA

Ferro ple de fam. La terra crema i el sol es menja la vida,
mentre, els fills de la mare Àfrica, masteguen fusells. Una pell
de fang acarona els ossos i el darrer alè dels que couen la seua
nit amb metralla

VICENT COLL

Quan la deserció del viure és el pa de cada dia
i cada alè s'esmuny entre les commissures dels dits,
no hi ha ressò per als crits al pou de la desesperança,
estan secs els renecs, anegades les malfiances.
L'amor és mor, la fam s'assaona i la nit
s'esmuny entre l'udol mut de l'engruna...

El genet de la mort renilla vers els turons de la desolació
i un vailet plora jacent a l'altiplà d'Isha Baydabo,
les llàgrimes s'esberlen i s'esfilagarsen
entre les escletxes de la terra seca.

Ell voldria fer rierols amb els viaranys del seu plor
per apaivagar la sed de l'Àfrica Negra
però són dreces al no mai, al no-res...

Res no canvia, entre aquells qui tenen l'ombra
sota la sorra...

Tot mor al xamfrà de l'oblit,
on nien els somnis mai acomplits,
s'esgoten les reserves de somnis i plany el viure
empastifat entre branques i fang,
es gebren les mirades cansades
entre l'ordi, el sèsam i el mill...

Allà al sud, s'esmuny el somni més bru,
la quimera més grisa, el xiscle més trist...

Quan penses en els teus neguits,
recorda,
que on acaben els teus renecs
comença l'angúnia de l'Àfrica negra...

KOSOVO

Infla't, flama de les paraules i crema't
encara que de vegades em cremen els dits

JOROSLAV SEIFERT

Els esguards absorts i lànguids fermen la solitud al sota ventre d'Europa
encara es mastega l'esgarripança i es tiben les alenades
encara ressonen les sirenes i les corredisses,
l'esclat de les bombes sobre Dubrovnick...

Cruïlla de cultures, angost de religions, riba curulla d'ira,
terra esquerra i cremada, malson sense resposta, pàtria confiscada,
record de l'oblit, nafra gangrenada, generació assassinada...

Un jove kosovar sotja des de la lluernia de l'antosta com afusellen els seus pares
i ell no pot fer més que plorar en silenci i constrènyer irat el seu puny
el verí s'escola entre els Carpats i l'Adriàtic, frontissa d'orient i d'occident
testimoni de fratricidis, reserva de vils neteges ètniques
onades de refugiats, influència de crosses, manca de llibertats...

Tardaran segles en cicatritzar les ferides
en rebrotar les flors marcides,
en oblidar unes lluites i unes promeses mai assaborides...

A esquenes d'unes memòries perdudes, la mort es va ensenyorir
de les mirades cansades,
de les esperances inabastades
d'una ànima gebrada
per una terra endimoniada...

Vall d'Alba, 20 de Juny de 2005. Dia Mundial del Refugiat (ONU)

EL REMOLÍ O EL CANT DE LA DESESPERANÇA

Violada, ultrajada, menyspreuada, increpada,
insultada, maltractada, rebutjada, pegada,
amarada, silenciada, coartada, burlada,
danyada, vexada, anul·lada,
escopida, ferida i mentida...

I cada matí es lleva per fer-te el cafè,
donar-te els bons dies i dir-te
(amb la cara morada i el llavi partit i ferit):
Bon dia amor meu, espere que hages tingut una bona nit!

L'angúnia i la ràbia, l'amor i l'enyor
es dilueixen entre els xarrups aspres de sal,
(neguits tèrbols de somnis i besos de vellut).
Esperances nafrades,
històries marcides,
flors inacabades,
ànimes perdudes,
enyors assedegats,
somniaes enlluernats,
vies trencades,
famílies desesperades,
morts silenciades,
verducs impunes,
somniaes trencats i lluites esberlades...

Violada, ultrajada, menyspreada, increpada,
insultada, maltractada, rebutjada, pegada,
amarada, silenciada, coartada, burlada,
danyada, vexada, anul·lada,
escopida, ferida i mentida...

Però un bon matí es lleva cansada, ferida i morada,
ressentida, usurpada i violada...
Denúncia la misèria a la que l'han portada
i el verduc paga per tanta vida esquinqada,
per la misèria d'una dóna vexada...

INSURRECCIÓ

Aquest poema podria ser com un arbre
i restar inert mentre es marceixen les seues fulles
i resistir corcó l'embat del vent i de la pluja
i esfullar-se a cada tardor...

Aquest poema podria ser com un arbre
i nodrir-se de la saba que brinda la terra
i créixer i rebrotar amb cada primavera...

Aquest poema podria ser com un arbre
i omplir digníssim alguna plaça o preuada avinguda
i ser objecte de milers de bons records i dels més bonhomiosos desitjos...

Aquest poema podria ser com un arbre o un clavell
o
fins i tot una rosa digníssima
però no,
jo vull que aquest poema sigui un torrent
o millor,
un aiguat, una barrambada, una terrabastada ?,
i si em deixeu, seré més atrevit encara...
Aquest poema podria ser un ruixat o una calamarsada
i emportar-se amb la seua curta però, intensa durada,
tota la desídia, l'enveja i la malfiança
i lliurar-nos de tota sorda ignomínia,
de qualsevol traïció,
de la més vil venjança...

Aquest poema podria ser un petard
i fer clafir la melangia i la desesperança
i diluir la més arrelada inoperància...

Aquest poema voldria que fos una destrat
i esmicolar tota convenció
i esberlar tot esclavatge
esbadellar les baules de tota cadena
i esquinxar les nostres vestidures...

Aquest poema podria ser un tió bronzent
i podriem escriure, una nit d'estiu
vora la riba, els més ingenus desitjos,
la més pueril de les quimeres,
el més agosarat dels somnis...

Aquest poema voldria ser una utopia
i alliberar-nos de tantes mesquineses,
de tants renecs, tants planys i tantes presses...

Aquest poema, certament podria ser
un arbre, un clavell o una digníssima rosa
o esclafir com un petard,
o esbardellar com una destrat
o fins i tot pintar i dibuixar com un tió
però jo voldria que fos la més humana
i sincera de totes
les utopies...

INCESSANT BATUSSA

Al fons del mar, un dia jo (...)
Com si al no-res en fes el do vaig llançar un raig de mots excels.

PAUL VALÉRY

Deixaré aquest jou i
aquell llast de l'angúnia del viure i
oblidaré per sempre aquest món de presses sense sentit i
esborraré tot caprici, tota ànsia i
pretensiosa ambició.

Renegaré d'aquest món d'imatges florides
que embolcalla la buidor i
la vergonya del viure i aquelles
mentides esberlades per la gelosia i el deler del diner
que cavalca cada dia pels turons de la ciutat
amerant d'estèrils desitjos un sens fi d'apàtrides
que lluiten per assolir un esglaó que els faça
escombrar d'orgull el món i
carullar el seu cor megalític i
vessar de sorra la seva humanitat
sense sentir ni una engruna

de recança.

El sistema és així: infal·lible,
sense cap escletxa ni badall
amb tesines i papers,
amb endolls i contingents,
amb mentides i renecs,
amb l'Atur i el treball temporal,
amb les pagues i la seguretat social...

I després algú et resarà des d'un a trona
mesquineses sobre l'amor fraternal i s'atrevirà
a oposar-se a la parella homosexual
mentre aquelles nit llargues de desembre
romprà tota ordre i celibat...

Vall d'Alba, 1 de novembre de 2004

ABRIL

A Pili, per la llum i l'essència, abril del meu viure...

Llibertat ja no vull sinó la llibertat d'estar pres en algú.

LLUÍS CERNUDA

Algun dia t'escriuré un poema que s'iniciarà així

"La nostra història comença en abril..."

I evocarem aquelles voravies plenes de roges roselles,

recordaré a Pla glossant la llum clara primaveral

i recollirem algun vers de la cançó de Maria del Mar Bonet:

Com un ocell posat

a dalt de tot d'un arbre,

abril vigila el seu temps

alerta que tot canvia.

Esbossaré un lleu traç sobre aquells besos rere les onades del Voramar

aquelles nits rodolant entre l'escuma i les onades

aquells capbussons d'estima i de gaubança,

les primeres complicitats, les primeres confidències,

el primer fresseig dels nostres cossos flotant sota un mar d'heura,

aquelles paraules arrencades a cau d'orella sota l'esguard del múrid,

les mirades còmplices a les places rere l'amanyac dels coloms,

els tasts ambrosíacs sota els llindars de les portes del plaer

de bat a bat obertes...

I recordaré la passió i les músiques: *ens clourem com un puny...*
l'amor i les natges, els somnis i els pits,
els cossos nus entre la vànova i el cobrellit,
ulls entelats, arrencades subtils paraules
entre l'entreobrir de les palpebres i el foll desig...

Algun dia, t'escriuré aquest poema i te'l recitaré
a cau d'orella, jacent sobre el teu pit,
besades les cuixes, amerant-me els llavis
entre la penombra del teu nou pis...

Algun dia tot ho escriuré i tot ho anunciarem
rere un límpid crit:

El nostre amor comença en abril...

VAIXELL DE LA RECANÇA

Cada dia,
més fatigat, però mai rendint-me

JOAN VINYOLI

Assegut com estic, a la proa d'aquesta barca
aquesta retorçada tarda de desembre
amb els llavis amerats pel salobre i els ulls entelats per la boirina
amb el viure cansat, amputat el joliu i els somris petri
vaig a la deriva entre aquesta mar de desmemòries
nauxer sense timó, naufrag sense esperança
grumet de la solitud, camarada de l'esperança, capità d'aquesta barca,
el vaixell de la recança.

Sense pàtria ni bandera, sense l'aixopluc de cap llinatge,
esguarde des d'aquesta ànima fugissera el meu vil esclavatge,
la memòria d'algun dia, el record impertorbable, alguna vella imatge...

Animal de records, esperit sense guia, guareixes la pena
sadolles la melangia, curull d'entrenyor, silent de gaubança,
ànima en vil negada per la frissança...

100% NATURAL

Res no mor ta endins...

PASCUAL MAS

Aquest poema podria ser qualsevol producte light
i preservar-nos de la magnificència i l'opulència
incloure àcids grassos omega-3 que ens ajuden al
corrent i la rauxa de la nostra incongruència,
ésser un producte bioreciclable i agradablement saludable,
contenir principis prebiòtics i l.casei imunitass
i així alliberar-nos de la pressa i la ignorància
d'aquest món equiprobable i gens raonable...

Potser,
només potser, podria ser un producte ansiolític
i immersionar-nos en un món psicotròpic
de falsos somriures i agredolços escriures...

Aquest poema podria ser una crema hidratant
o un elixir exfoliant i oxigenar-nos la pell
i obrir-nos els porus del sentiment.
Una mascareta facial amb poder reparant
d'enveges, rancúnies i sentits delirants...

Però, mira per on, és un anunci de la televisió
corcò de consciències, d'innocents esperances,
de projectes, somnis i gaubances...

Fes el favor, d'obrir les parpelles, usar les orelles,
llegir les novel·les, escoltar a les parelles
i de no mirar-te tant
les mamelles...

Vall d'Alba, 9 d'abril de 2006

Lent i profund sospir

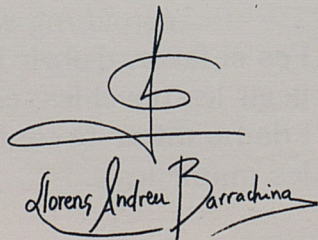
Amor, saps? Tot avui, la meua porta
frisant per fer-te pas s'obria sola

Maria Mercé Marçal

Aquest matí a la platja ens ha fugit la vida
entre l'amanyac de les garines i el crepitig de les salines,
entre el frec de les meves natges i de les teves rines,
entre les algues, la sorra, les pedres i les petxines...

Avui ens ha fugit la vida de tant que l'hem gaudida...

Orpesa del Mar, estiu 2005.

Llorenç Andreu Barrachina

ESCRIT SOBRE L'OBRA I TRAJECTÒRIA POÈTICA.

A les persones que seguim la poesia que s'està publicant durant aquests darreres dècades al País Valencià, no hauria d'estranyar-nos gaire la irrupció d'un poeta com Llorenç Andreu (Vall d'Alba, 1979). I és que, tot i que encara breu, la seua producció poètica segueix les línies marcades per alguna de les veus més intenses i interessants que han anat sorgint no només en la poesia valenciana contemporània, sinó també en tota la lírica catalana en general. I és que la veu de Llorenç Andreu entronca amb la poesia meditativa, a estones profundament metafísica, d'un poeta com Marc Granell, però també hi podem trobar punts de contactes amb altres propostes d'autors més propers a ell per qüestions d'edat, com podrien ser Josep Porcar, Iban Llop o Ramon Ramon, tot i que podríem posar altres exemples, en què s'entremesclen certes preocupacions de tipus ètic o moral, amb altres moments de reflexió introspectiva, conflictes amorosos o moments puntuals de simple escapisme, on se'ns parla de les formes de diversió de la joventut d'avui en dia.

I és que, des dels seus primers versos, la poesia de Llorenç Andreu sempre ha estat guiada per una reflexió sobre les raons d'escriure, que no són altres que les raons de l'existència. No ha de sobtar-nos que, per tant, en alguns dels seus primers poemes, que conformen el seu recull inicial, *Trencadís* (que va merèixer el premi La Rosa de Paper de Catarroja de l'any 2004), ens trobem amb poemes que aborden, amb contundència, aquesta problemàtica. I és que els versos de Llorenç ens transmeten, des del seu inici, una sensació de ràbia desbordant, una obsessió per donar explicació als neguits, a les "cabòries", com li agrada anomenar-les, a totes aquelles preocupacions que, sobretot, quan arriba la nit, assalten la seua ment, el seu cap de poeta neguitós i inconformista, sovint esquixades per l'efecte de l'alcohol o el haixix: "Algun dia ens preguntarem on són aquelles nits /nafrades pels glavis de l'alcohol i del haixix / i una buidor tediosa ens respondrà", escriu en un dels seus poemes; actitud que complementa amb una moderníssima reflexió sobre les raons que li porten a la necessitat de l'escriptura: "Massa cops has desitjat no escriure versos/ i ser un ase enganyat".

Aquest desig de rebel·lió, d'inconformisme radical, el trobem encara més clar en els segon dels reculls, *Penombres Absents*, que va aconseguir el premi Gabriel

Ferrater de Reus per a poetes menors de 25 anys. En aquest llibre, més extens, ens trobem amb una veu poètica que assoleix la consciència de viure en temps difícil, com són els del nostre present, que el fa assumir la necessitat d'una crítica de caire generacional, com el del poema "Generació X", on llegim: "Sóc un pres d'aquella generació nascuda en democràcia/ que no sap el preu de la paraula". Aquesta sensació de solitud, de trobar-se sol enmig del món, també el porta a la necessitat de tenir una actitud individualista que, alhora, també li produeix angonya a causa de tot el que l'envolta: "Cada lletra, cada paraula i el solc del vers/ n'és testimoni de cada plany i malfiança". Una agror que té el seu punt culminant en els dos poemes titulats "Alenades tibants": El seu verí que és el més agre i potent dels del regne animal/ et va absorbint amb acurada/ discreció i / si intentes escapar/ et clivella amb l'ignominia i la repudia/ més pública/ i amoral...". També en aquestes "penombres absents" apareix el tema de l'amor, a través d'un diàleg íntim, encara ple de ganes de búsqüeda i de descoberta: "Avui t'he buscat entre l'alba i el crepuscle,/ sota el mantell del vent,/ en la frescor de cada gota de la pluja/ entre cada raig lumínic del sol".

El tercer lliurament de la poesia de Llorenç Andreu, el que aquí presentem, *Cabòries, renecs i algun poema d'amor*, és una aprofundiment en alguns dels temes que anat explicant, com ja es pot deduir del títol. Possiblement encara fa un pas més endavant, i aquí ens pareix una crítica més directa, amb una càrrega més sarcàstica, més corrosiva, en què l'objectiu d'una crítica social clara i contundent s'entremescla amb una angonya existencial ben profunda: "Deixaré aquest jou i/ aquell llast de l'angúnia del viure i/ oblidaré per sempre aquest món de presses sense sentit i/esborraré tot caprici, tota ànsia i / pretensiosa ambició." Ens trobem, doncs, amb un poeta ben arrelat a les preocupacions de la vida, en què viure significa llançar-se i, alhora, reflexionar sobre les raons estranyes de l'existència. En aquest sentit Andreu és un poeta en el més pur sentit de la paraula, ja que concep l'escriptura com una estratègia per a rebel·lar-se contra un món que no li agrada però que, al mateix temps, sap de la paraula com a arma irrenunciable per canviar el món. Sap que la poesia és encara revolucionària: "I et sents salvatge i indefens en aquesta selva/d'asfalt i de vergonyes que ompli aquesta cambra/ on avui escrius/ i esberles mots per venjar la més cruel de les traïcions". Una poesia d'arrel individualista amb una clara projecció ètica.

Joan-Elies Adel

CURRÍCULUM I CATÀLEG D'OBRES.

Llorenç Andreu i Barrachina és llicenciat en psicopedagogia i funcionari del cos de mestres de la Generalitat Valenciana. Actualment viu una segona joventut estudiantina a Barcelona on cursa el Doctorat en Ciència Cognitiva i Llenguatge a la Universitat de Barcelona. L'amor per l'escriptura el porta des de ben jove però ha sigut recentment quan ha començat a publicar alguns poemes. Els fruits de tantes nits escrivint les angunies i cabòries han germinat i així va guanyar del VIII Premi de poesia "La rosa de paper" de la Universitat la Florida (Catarroja) el juny de 2004, Premi de Poesia "Gabriel Ferrater" que organitza Omnium Cultural del Baix Camp (Reus) el desembre de 2004 i el premi de poesia d'Orpesa l'octubre de 2004. També ha esta finalista del II Premi de poesia JO.ESCRIC, del Premi de poesia Gilbert de Pròxita d'Almenara, del Concurs de Poesia La Catalana de les Lletres de Catalunya Culura i del I Premi Sebastià Alzamora de la Universitat de Barcelona.

Llorenç també fa teatre, carreres de muntanya, és secretari de la Penya Barcelonista de la Vall d'Alba, membre del Moviment de Renovació Pedagògica de Castelló i un ferm defensor dels valors i la cultura del País Valencià.

CATÀLEG D'OBRES

- DD AA La Rosa de Paper. Premis de poesia 2004. Col·lecció So de lletres número 4. Universitatla Florida. València 2005.
- DD AA. Penombres absents. Premi de poesia Gabriel Ferrater de Reus 2004. Ed. Cossetània. Valls 2004.
- DD AA. La Catalana de les Lletres. Ed. Cossetània. Valls 2006.

Cel.la
ROSSELLÓ-PÒRCEL

MIQUEL PERELLÓ

Foto: **Antoni Caimari**

L'ANTRE IMPERSONAL

I

sistema de control:
fossilització de l'estat extàtic
de l'organisme que ha assassinat
la crisàlide

ontologia en clau orfe
el bungalou
es recobreix amb les membranes de vinil
sobre les quals es representarà seminalment
el bell somni de l'existència

la larva
devora la seva mare
un cop visualitza
l'èxit del seu naixement

II

sistema de control:
extermi automatzat de la
substància en el moment d'èxode nuclear

els conductes que internen l'individu
en el patíbul on s'origina
el moment iniciàtic d'èxtasi
són trasbalsats pel joc de castració
que dóna naixement a l'
homo domesticus

l'ull crepuscular
recula fins al vòrtex
on la pantalla variable
obtura les seves parpelles

relliscant
a través de l'antrè
de l'àcid somni al·lucinogen
l'erecció cadavèrica de la megalòpolis
es precipita sobre els seus habitants
el sacrifici genital

III

sistema de control:
les fileres alveolars
es deslliuren mecànicament
als centres neuronals de seducció

la inèrcia putrefacta de l'oblit
extàtic pregonat pels altaveus de l'U

reproducció
d'organismes clònics

IV

sistema de control:
simulació de benestar psicofísic
l'ésser anestesiàt
és inserit a través de conductes branquials
en el shock de
l'existència-al-marge-de-si-mateix

el muntatge mental transferit
substitueix el regne suburbial
que projecte la càmera interior
en la pàl·lida xerrameca de
l'infecund aviador arena

les onades rellisquen en el
dorsal circular del doble penis

V

sistema de control:
en el centre de l'escenari
les bagasses despullades
creixen dins l'amplària
de la ment pornogràfica

envoltant l'encefalograma-espíral·l que s'enlaire
els rostres van mutant
la fragmentació de l'èsser
on indefinidament
resten suspesos
(cristal·litzant-se quan el
punt de mira torna cap a ells)

un altre cop
des de la llunyania futura
les criatures comencen a plorar

VI

sistema de control:
fragmentació de l'ésser-hi
en corrent frenètic d'imatges-panorama

després d'escardar les
glàndules de l'ull immortal
els homes-forma
esdevindran ens matèrics en el
retorn al principi de simulació

el moment de control
sobre les formes privades
outside rider

VII

sistema de control:
els segments tubulars
exhorten els cercles de neó

la mecanització sistemàtica del *real*
desmaterialitza el gris
en el seu estadi més profund
la inconsciència blau humanoide
esterilitzada en la vulva sòlida

un cop despullat l'humà
és incorporat en les brànquies
de mucosa biliar –
el camp de concentració de dolç mercuri

VIII

sistema de control:
les persecucions en l'autopista vertical 125
el criptograma determina de manera ontològica
el plexe radioactiu que
comunica telepàticament els éssers
aïllats en la pròpia letargia provocada

l'arbre-mosca defeca
la seva visió de metall
sobre els generadors
de pulsions elèctriques
que perverteixen la massa

en el moment púbic
les metralladores seran
col·locades al lloc que pertoca
(falta l'ordre de l'U)

IX

sistema de control:
els malalts antropomorfs
restaran amuntegats en els cercles
perifèrics que desenvolupa l'urbs roja

les xeringues desarticulades
extingeixen els malsons menstruals
reconduint el codi de freqüències
als Computadors Gasificats
(el vertigen inodor del
cervell ex-individu)

alvèols matinals
ejaculen els cossos de gelatina
que guarniran la
mitjanit blau deficient

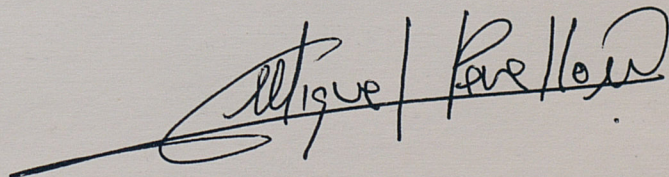
els soldats-insecte fan guàrdia
davant el cinerama d'esperma

no més temporització.

X.

Els esclaus, de manera cautelosa, situaran
les seves mans en la vulva verge de la mare.
Un cop introduïts dintre, la percussió esquel-
larà les diòptrics del silenci. Fer palpitat
el propi cos — la pell esfèrica del tambor
— fins a mastegar la matèria cerebral.
La restitució del moment al fa.

Després, començarà el mite...

Miquel Perello

MIQUEL PERELLÓ MIR

(Búger, 1982)

Quan van demanar-me que, juntament amb els *poemes*, havia d'escriure alguna cosa sobre mi, no vaig saber exactament a què es referien:

a. si volien quelcom sobre la meua vida, és en l'obra d'aquell que escriu on aquesta es percep de manera més íntegra, car tota obra és autobiogràfica. Així doncs, la trobareu aquí.

b. si volien que digués què és per a mi la poesia o alguna cosa per l'estil, pens que hi ha altres maneres més satisfactòries de perdre el temps.

En tot cas, afegeixo una cita que pot resultar útil. Henri Michaux, en la seva obra *Les grandes épreuves de l'esprit et les innombrables petites*, escriu:

“L'home és un nin que ha dedicat tota la vida a restringir-se, a limitar-se, a comprovar-se, a veure's limitat, a acceptar-se limitat. D'adult ho ha aconseguit, quasi ho ha aconseguit.”

CATÀLEG D'OBRES:

Libèl·lula. Centre Cultural Capaltard. Palma, 2005.

A MIQUEL PERELLÓ MIR

Miquel Perelló, poeta de Búger, territori de la meva infància, és un furgador dels sediments del vent i de les veus dels oratges del llenguatge. Topografia eòlica de la poesia. En Miquel, ésser lliure com aquestes pedres dels nostres torrents, en fa de l'aire geometria de la paraula com a forma alliberadora i catàrtica de l'home que des de la seva cova mesura l'univers que el copsa.

Triar l'ofici d'escultor dels intangibles de les fragilitats de la nostra terra és l'opció de l'home inquiet de dificultats enriquidores, que descriuen la deliquescència de l'anatomia d'en Miquel, emmotllat en cada cop de paraula i en cada buf del sac de gemecs que destria del seu temps.

Descontrolant tot el seu organisme, domestica els bacteris innocus dels colors de la veu, enquistant trossos de fracassos a la memòria i fent viaranys de no-res pel seu inconscient, escarràs a les ungles del desig. Amb la saliva de la seva poesia, estronca els fluïts feridors del sentiment. Per les marjades d'àngels mutilats, ens convida a guaitar dintre les afollades caigudes de les seves paraules que va collint dins les magranes obertes dels silencis de la seva nit.

“L'àcid somni al·lucinogen” ens defineix els hemisferis de l'espai on passeja el somnambulisme dels seus versos neurosensitius. Jardí enfonsat en les ortigues que floreixen dins els obliterats de les seves paraules. Miquel Perelló, malaltís teix dels eritròcits de la vida.

Antoni Gost
poeta

LAIA NOGUERA

Foto: Oriol Borrega

REGLES

No és fàcil identificar
la frontera entre l'autenticitat
i el simulacre.

Juguem amb les mateixes regles.
Accepta-ho: tu també ets dels altres.

És una baixesa pensar
sense encomanar-te a cap sant.

FINS ON ARRIBA

Sabrien dir
les pedres llençades a l'aigua
les ones concèntriques que s'amaguen
en el seu si?

Tampoc sabem, nosaltres,
on tenim el llindar de l'ombra.

*Construir què?, dirien.
Els còdols no pensem.
Ens hi deixem rebotre:
volem saber fins on arriba.*

I si nosaltres...?

Què hi guanyen esbotzant
la tenebra que els crida?
Cauen al fons els còdols?
Després del salt, a l'aigua
hi traspua un corriol múltiple.

Seria més savi que la renúncia?

Explorem l'ombra
des del racó.
Sembla que vibri, que es capgiri,
que s'enfanyi i es repeteixi
en el líquid ignot.

Seria més savi que la renúncia?

PAISATGE EN ÈXTASI

La ràbia en l'eco precís
d'un clapit de gorja seca
de capvespre.
Llangueix, es desfà, es delecta
una presència de crim
a l'ampit
d'una pedra alçada,
silueta d'un intent
contra la nit que ja ve,
que s'atansa,
que s'infla com la marea,
que engoleix,
que és, sí, de nou,
el bisturí que rebenta
el vostre paisatge.
I ja no hi ha so,
monòlit ni violència.

Sereu orfes.
Peixos de llac de tenebra,
revolteu-vos o moriu.

POÈTICA

Construir un temple
contra el deler
del buit obert
insultantment
a sobre nostre.

Dius paraules gruixudes
i les estrelles s'aguanten d'un fil.
T'abraça el buit.
Palpites a la sang del monstre.

Paraules contra el magma:
la nit abominable sembla bella.
Digues mentides.
Sobretot, creu-te-les.

El cel vessa com un carboncle.

ELS PEUS SEGURS D'ATE

Quanta perversió llisca
a la inhòspita pell d'aquesta tarda,
quan els peus segurs d'Ate
se t'han lligat al cap
i sols et creus el mot
del vent a l'arissada de les ones!

Esquelet indecís,
et balanceges a la sorra
(pres de l'impuls de la dolça follia),
com l'alga al nus de l'aigua.
L'aire i les hores t'han llescat la pensa:
se't magnifica el món
en la seva puresa.

Si més no, digues que per un moment
t'havies sentit lliure.

TU ETS AIXÒ

Tu ets això,
un gerro de ceràmica,
manipulat, objecte
dependent de les mans
que et prenen.

O ets, potser,
l'aigua del gerro,
fresca, impol·luta,
efímera (seràs vapor)
i eterna,
mentre es mantingui
l'enllaç dels àtoms?

O fins i tot
ets la boca que esgota
el sentit d'aquest gerro?
O l'home que l'ha fet,
qui l'ha ideat,
qui va sentir la set
per primer cop?

Potser tu ets
qui ara el mira
i no recorda
per què serveix.

CANTONADA

El carrer,
aquest silenci gris que et tusta l'esquena.
Tombes la cantonada
i veus el cel de trasantó,
com una cosa prohibida.
Et sents nu i lluny de tot.
Una concessió al desànim,
a l'aclapament furtiu.
El carrer,
la solitud grisa, de trasantó.

XIVARRI

Aquí no hi ha manera de parlar.
Fan xivarri i ni es coneixen la veu.

Tu t'hi esforces i proves d'ordenar-ho.
Jo et demano si encara som dos cossos
(aquí ningú no en parla)
i el miracle és de llum artificial.

Tu t'hi esforces, però el mot et cau a terra
i s'encalla entre els peus dels xarlatans.

I jo surto al carrer per redimir-me,
esperant que t'acabis la cervesa
i tornem a la llum a fer l'amor.

O TU MATEIX

El silenci encès,
l'ignia bonança de la sorra.
Sempre falla alguna cosa,
però ara no identifiqués què.
Potser el sol, el pas del temps
o els cossos exposats al palp del vent.
El mar com la mà estesa d'un déu.
Potser tu mateix
o la idea que falla alguna cosa.

Incendi: CAPSULA

No cal pensar en res més que en ara. Tu i tu en la penombra de l'habitació i el meu
cos nu contra la petita freda, contra la mitja llum, les entranyes obertes
en la crucifixió meua, vostra, fragmentada, d'ara mateix. Et dire en
Silenci de l'incendi al revolt de la pell, que no me l'apren guin
les paraules. Dir, no dir, més enlla tot és mot, és mot en tot. Jo no
sóc i vosaltres ni heu estat, ni sereu mai. No em toquis els mots,
que en tu neixen morts. Al cos hi hi ha el teu insult de què llop. Ets
blau de carn, saber d'odi. En vestir d'odi contra el mur i rebeutar-li
les entranyes. L'instint de càrrega, el mot tira, la teua palla al ull dels altres. En
el crepitat del foc m'has dit el cos com un cas-fell, com un planeta. Jo ara
em dic mi contra vosaltres. Com de dintre el soroll de paraules clareja el gest.
S'estira com un embrió a l'inter de la nit. Jo sóc ni tu ni ell. Només pols i m
de cendra a l'espina nocturna. M'esqueixava a sota ieu. La meua
carn penja a la forca. Les paraules no són. L'extrem de la ploma.
M'he dit: «L'incendi és just, cal cultivar-lo. Que creixi el foc en la cruci-
fixió. És just tabar», m'he dit, «l'abast de la paraula». I la lenta crepitació
té un sentit que no podria descriure. Se la pell tova de la paraula en
la crucifixió de mi. És l'incendi del post de la nit. Se que portar
l'altar major del foc, a sota de la pell. No et suu tacat amb el soroll de les
paraules. Em tatuaves els durs a les entranyes. Saber que era odi, puny de tenebra.
Cantar-te és calar foc. L'incendi m'illumina la mentida. Foc follet de repetir-
me el nom al pont de la caldera. Sóc un os a contrallum, en el can't
pútrid. La mort em corre per les venes, em travessa l'ànima empalada.
Em maldasto com una cigarreta. Saber que no. Assumir el cos com el propi nom.
El meu cos és una capsula de lluminy.
Em revover en el dor de carn cremada.

No cal pensar en res més que en ara.

NOGUERA

Destil·lot d'Incendi
(Capítol central, 2005)

CURRICULUM

Laia Noguera i Clofent (Calella, 1983) és llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona i actualment està cursant estudis de doctorat en Teoria de la Literatura i Literatura Comparada a la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha publicat *L'oscultor* (premi *ex-aequo* Amadeu Oller 2002, publicat a l'editorial Galerada el mateix any), *Fuga evasió* (premi Recvll 2003, publicat a Pagès Editors el 2004) i la *plaquette Incendi* (Cafè Central, 2005). Ha participat a les antologies *Singulars d'un plural* (Festival de Poesia de Girona, 2004), *Joves poetes catalans* (Brosquil, 2004), *Los versos de los acróbatas* (Fronteras Movedizas, 2005) i *Bellesa ferotge* (guanyadors del premi Joan Duch 2005; Fonoll, 2006), entre d'altres.

Aquesta és la part mesurable de la Laia. És menys quantificable el fet que ella va començar a escriure poesia d'adolescent, per pur impuls o, més aviat, per necessitat. Quan va descobrir que sentia un plaer tot nou i estrany en escriure en un registre líric i no pas narratiu, tal com havia fet fins llavors, se li va aparèixer l'imperatiu de continuar aquell camí, que ja s'intuïa vital per a ella. Des de llavors s'ha esforçat a escriure cada vegada més conscientment, intentant controlar al màxim la forma del poema i la vida de les paraules i les imatges que hi habiten. Si bé inicialment les seves poesies eren el nom que ella donava al tumult interior, progressivament s'ha decantat per distanciar-se de l'anecdòtica Laia, que no importa a ningú, i per parlar, més aviat, en tant que ésser humà que mira el món des del seu petit espai mental i emotiu, entenent que la poesia és una forma de coneixement, un tentacle que palpa la presència de l'invisible.

Amb el temps, la Laia s'ha adonat que volia fer una aposta conscient, d'acord amb les circumstàncies i necessitats, i pors i mancances, i manies, de la comunitat a la qual pertany. Ella, des de la seva manca de sentit, vol ser, tanmateix, d'alguna utilitat, partint de la idea que la literatura (en tant que ficció humana que suscita una experiència estètica i moral) és de les poques coses en les quals encara es pot creure. Juntament amb aquesta necessitat, diguem-ne, social, ha après que li agraden les reflexions metafísiques i ètiques, i que li interessa, ara per ara, obrir el clos del llenguatge per apropar-se a la realitat.

De fet, li agrada pensar en la possibilitat d'una nova poesia humanista. Diu que aquest humanisme seria "nou" perquè vindria a ser un retorn a la fe que la unió dels homes i les dones pot canviar el món. Se serviria d'un punt de vista moral compromès amb la problemàtica del nostre món, de manera que, posem per cas,

podria observar les evolucions dels subjectes entenent que són subjectes en procés i paradoxals, i aprofitant les virtuts de l'ordre inherent a l'art que surt de la formalització mateixa de la realitat. Sense donar pas lliçons, és clar, sinó descrivint actituds o mesurant la distància entre els fets i les paraules, per exemple. En fi, aquesta és la poca biografia poètica de la Laia. Hi ha algunes altres coses. La música, sobretot. Escoltar-la i interpretar-la (i, sempre que pot, barrejar-la amb la poesia) és de les coses que la fan feliç. Ara exerceix de guitarrista en el grup de *hard rock* Fetitxe i en el de *putrid metal* Corromput per Estagnació. Compondre és semblant a escriure poesia. Tocar és com parlar, però amb major claredat. Hi ha poques coses més. La llengua, és clar, l'amor de la qual sí que serà més enllà de la mort. I l'amor dels pares, germans i amics. En fi, de la gent que ha visitat més o menys estona la ruta que ella seguia, la dedicació de la qual la Laia agraeix sincerament.

Laia Noguera i Clofent

EL JO EN LA CRUÏLLA DEL DUBTE I LA INTROSPECCIÓ

(Poètica per a Laia Noguera)

La curta però intensa història poètica de Laia Noguera (Calella, 1983) és una aventura per trobar la pròpia veu, amb tot de temptatives diferents æperò ben pròpies de la seva generacióæ que s'han concretat en els dos primers llibres *L'oscultor* (Premi Amadeu Oller, 2002) i *Fuga evasió* (Premi Benet Ribas-Recull, 2003) i un volum inèdit acabat aquest 2006, *No et puc dir res*. En una altra banda vaig caracteritzar com *experimentalisme reflexiu* l'estil d'aquests joves poetes nascuts entre finals dels 70 i els 80, per oposar-los a l'especial forma de *realisme reflexiu* de la generació anterior, i Laia Noguera aconsegueix tres de les principals estètiques que comprèn aquesta tendència poètica. En primer lloc, un esteticisme introspectiu crescut al redòs de la poesia sentida, confessional i volgudament profunda de Miquel Martí i Pol, basat en el conreu de la imatge estàtica (a vegades influïda pel haikú japonès), i creada a través de les llambregades autònomes que el jo enregistra de la realitat natural per formular la riquesa personal, i per protegir-se del postmodern món agressiu, lleig i devorador extern. Això es pot veure a *L'oscultor*, on, a través de poemes construïts com a cúmuls d'impressions formulades a través de versos curts i irregulars, el jo poètic auscultat la normalitat i anormalitat del món a través de la interioritat del pit de l'ésser («Recordo. | Escric el que filtra el cap, | el que filtren els ulls i les mans, | el que el mot capriciós garbella | de l'escena superba»). En aquests versos es substitueix la descripció realista per una abstracció intimista i lingüística, però això s'accentua al seu llibre següent, on el pes de la poesia recitada (tot seguint l'exemple d'Enric Casasses o Celdoni Fonoll) es fa més gran, i l'autora es decanta per un neoavantguardisme a mig camí de l'expressió inconscient, la imatge surrealista i el to recitatiu i neopòpular dels anys 70 (com bona part dels poetes joves). Als poemes de *Fuga evasió* s'experimenta amb el llenguatge i amb la seva musicalitat, es recorre a les derivacions, als jocs eufònics, a les reiteracions, a l'ús de la rima (entre altres recursos) per tal d'experimentar amb el signe, tot esperant que a través d'aquest joc de provatures el jo pugui aconseguir imposar-se per acumulació i, gairebé, per casualitat. La seva especial forma es deu al fet que estan pensats per ser recitats o cantats davant d'un auditori gran (i fins i tot per anar acompanyats d'un cert tipus de música o per parodiar un tipus concret de cançó), i solen combinar la prosa poètica, la prosa retallada o el vers més estricte i martellejant. La ironia i el to lleuger d'a-

quests poemes prové de la influència de les avantguardes, Pere Quart, Joan Brossa, i a vegades del to himnic d'Espriu, de manera que aquí es perfila un altre tipus de discurs on la poeta es proposa jugar amb l'oient/lector, pel fet de situar-se per sobre d'ell: damunt d'un escenari o damunt de la lectura lineal, gràcies a notes a peu de pàgina i *addendes*. L'últim volum, *No et puc dir res* (encara inèdit), representa un gir brusc dins la mateixa estètica, optant per una poesia més moral, basada en les relacions personals i íntimes i en un intent per provar d'aproximar-se a la naturalesa de l'ésser. La reflexió ha baixat la veu i s'expressa en tons baixos (i més homogenis), i s'adreça a un mateix o a un tu que es troba en una situació de proximitat, però no deixa de plantejar aquest malestar del jo que desconfia directament de la comunicació humana, el signe lingüístic a través del que es formula i comprèn el jo (com es deixa clar al títol). El malestar de l'individu actual en una societat cada cop més agressiva l'han fet refugiar en l'interior i treure el cap momentàniament al món real per prendre alguns motius com a principi de la reflexió anterior o com a símbol del seu estat actual (però sense reconèixer ni oferir una fotografia íntegra de la realitat o prendre-la com a marc d'actuació o referència). Els poemes, usualment silves de versos blancs cada cop més ben escairats, i dividits amb estrofes, són ocupats per meditacions progressivament més unitàries, i estan esquixats per imatges esteticistes o avantguardistes. La por, el dubte, el malestar i la incertesa de l'ésser són els temes principals d'aquesta poesia moral postmoderna tan pròpia de l'*experimentalisme reflexiu*. En aquest punt, però, caldrà veure cap a on decanta les seves passes la Laia Noguera i quina és la línia (o línies) que decideix adoptar com a pròpia i que nosaltres reconguem com la seva veu inequívoca.

Jordi Juià

JESUS BALLESTEROS
LLORENÇ ANDREU
MIQUEL PERELLO
LAIA NOGUERA
JAMIE PRETO

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània